

Kẻ Suy Mạt

(Cảm Thơ “Hàn Tín” trong truyện Hán Sở Tranh Hùng trang 164, 168 và 450 xuất bản của chế độ VNCH đã rách rưới, mất nhiều trang và mượn đọc chui)

*Ta vẫn là ta của thuở nào
Vẫn nghèo cực khổ, vẫn lao đao.
Cuộc đời đen đúa, còn đeo đuổi ?...
Vẫn sống đơn cô, mãi lộn nhào !*

*Lỡ thời mạt vận, kiếp long đong
Phận bạc nghèo nàn thật tủi lòng.
Từng bước đi chui còn vướng vấp,
Nam nhi chí khí thẹn non sông !...*

*Trời cao hờ hững kẻ suy thời
Trật tự chờ đi đợi đứt hơi. (1)
Cánh nhận bay rồi không đáp lại,
Trông như ánh sáng bóng ma rời !*

*Con tạo trở trêu lật ngược vòng
Xui chi nghịch cảnh thật đau lòng.
Cái thân ngu ngốc ôi chua chát !
Chỉ tội trẻ thơ, đáng tiếc không ?!...*

*Cao xanh đập đổ mãi hay sao ?
Bố thí tình thương há lẽ nào ...
Một phút xoa lòng cho kẻ hủi,
Còn hơn lặn hụp sóng ba đào !*

*Đến lúc thời suy chợt thấu đời
Khi hưng một tiếng mạnh trăm lời.
Sa cơ nghìn thật không gì hết,
Trên hết bạc tiền chỉ thế thôi !...*

*Một phút ngu si hại cuộc đời.
Chả thầy, chả thợ, chả nên người.
Là nông thế đấy đừng than trách,
Khốn khổ đeo hoài cái tiết thôi !*

Mặc Hậu (Sài Gòn kỷ niệm 20 tháng chạp Bính Dần năm 19/1/86)

Chú thích: (1) tức chương trình ODP.

Chí Trai

*Càng tôi luyện, thịt chắc như đồng.
Cuộc bể dâu thường rõ đám đông.
Khanh, tướng, công, hầu đều rõ dạ
Trần gian trái khốn mới làu thông .*

*Thân trai bầy thước há chờ mong ?
Thành tựu do ta chớ nản lòng.
Có khó bao nhiêu là thử thách,
Kiên tâm quyết chí ắt thành công.*

*Noi gương nối tiếp bậc Cha Ông,
Tim sắt gan đồng há sợ gông.
Lưng mồi gối chùn nào thối bước,
Ước mong vùng vẫy chí tang bồng !....*

Mặc Hậu (Sài Gòn kỷ niệm 20 tháng chạp Bính Dần, năm 19-01-86)

Tết Khuyên Con

*Xuân đến trong nhà chẳng sắm gì
Cái nghèo khốn kiếp có mua chi.
Trẻ thơ vòi vĩnh xin đồ Tết,
Thật khổ cho ta hơi các mi !*

*Đã biết vui Xuân đám trẻ thơ,
Vợ ta bệnh hoạn hóa thờ ơ.
Sinh ra cố sự là như thế,
Thông cảm dùm ta chớ vấn vơ !*

*Từng bữa cơm rau thấm mệt như,
Bạc tiền không có biết sao ừ.
Lỡ thời mạt vận đành cam chịu,
Thân trí của ta đã ngất ngư !...
Vợ bệnh vui Xuân tất phải nghèo,
Thân ta cực nhọc ốm tong teo.
Dãi dầu mưa nắng nhiều gian khó,
Nội, ngoại ghi ngày dẫn dắt theo.*

*Mình ta lạc lõng.... côi trần này
Kiếp sống đơn côi khốn khổ thay.
Trên hết bạc tiền con đã thấy,
Bất Vi buôn ngọc sống phây phây. (1)*

*Cuộc đời đen đúa lắm con ơi !
Phơi lúa đi vay mới ứng lời.
Lâm cảnh cơ hàn ai đoái tưởng ?...
Chỉ còn trông cậy ở vào Trời.*

*Nặng nghĩa thương con há bó tay ?...
Từng giờ phấn đấu lẫn từng giây.
Nhọc nhằn cực nhọc đâu sờn nhĩ,
Đấu nát thân này mãn nguyện thay !*

*Đông tàn, Xuân đến lẽ đương nhiên
Dâu bể tang thương lắm cảnh phiền.
Vốn đạo khung trời là thế đấy,
Rắn người phạm thượng đến thiêng liêng.*

*Trăng tròn lại khuyết đúng màn Trời,
Qua cực thối lai chẳng mấy hồi.
Hy vọng ngày mai Trời lại sáng, (2)
Phải đời, phải đạo thuận theo thời.*

Mặc Hậu

(Sài Gòn, cận cuối năm Bính Dần tức 28-01-87 nhằm 29 tháng chạp B. Dần)

Chú thích: (1) tức là Lã bất Vi truyện Đông Châu Liệt Quốc cũng chính cha ruột của Tần Thủy Hoàng. Từ buôn ngọc ngà giàu có, chuyển sang mua vua bán chúa để trở thành Tế Tướng, và chết dưới bàn tay..... của con ruột mình.
(2) mượn ý câu:” Hết cơn bỉ cực đến hồi thối lai”

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/MacHau.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC